

Markotabödöge - népszokások:

A markotabödögei népszokások egykor gazdag kulturális hagyományokat őriztek. A **búcsút** megelőzte a **legénykeresztelő**. A 16. évet betöltött ifjú kocsmai keresztapát választott magának, hisz nem volt más találkozóhely és felnőtt életük indulásához a családon kívüli támogatót is jelentette ez a személy. Ők voltak a „céhs” legények. Búcsú előtt pár héttel estéenként összejöttek, és füttyszóra tanulták a verbunkot, amit vasárnap litánia után először a templom előtt jártak el.

A gyermekek a **pünkösdjárásban** vettek részt, a megláncolt fiúk rigmusokkal kértek adományt, a lányok pedig pünkösdlőt énekeltek és táncoltak. A **betlehemezés és az újévi köszöntés a század elején még élt.**

Mára csak a búcsú maradt meg a régi szokások közül.

A tavasz két legszebb ünnepe a Húsvét és a Pünkösd

Húshagyó kedden elmúlik a farsang, másnap, hamvazó szerdán kezdődik a nagyböjt, ami annyit jelent, hogy megtartóztatás a húsetelektől. Régen be is tartották, hiszen a mi falunkat szorgalmas és nagyon vallásos emberek lakták. Minden háznál volt tehén, inkább tejes és tejfölös ételeket főztek. A böjten szokás volt szaladét (csiripiszlit) sütni. A szomszédasszonyok összebeszéltek, egyikük búzát csiráztatott egy deszkán, minden nap meg kellett öntözni langyos vízzel. Mikor már elég nagy volt a búzacsira, összejöttek az asszonyok, az egyik mozsárban megtörte, a finom édes levet összegyűjtötték egy nagy edénybe, és liszttel összekeverték, persze nagyon is érteni kellett hozzá. Egy asszony ezalatt jól befűtötte a kemencét, a masszát alacsony oldalú cserép tepsikbe öntötték és mindegyikbe lyukas nádszálat tűztek, hogy a gázok ki tudjanak szállni. Addig kellett sütni, mint a kenyereket, két óra hosszáig. Minden vasárnap tíz órakor volt a szentmise, délután három órakor meg a keresztúti ájtatosság, persze a templom zsúfolásig megtelt, mert akkor ünnep napon senki sem dolgozott. Virágvasárnapal kezdődött a nagyhét, amikor a virágvasárnap passiót énekelték, játszották a dalárda tagjai, amelyet minden évben Pilbauer László kántor, iskolaigazgató tanított be. Én is énekeltem, mert a római katolikus leánykör tagja voltam. Nagycsütörtökön reggeli misekor megkezdődtek a szertartások, elnémultak a harangok. Azt szokták mondani, hogy elmentek Rómába. Attól kezdve a gyerekek házról-házra jöttek kereplővel a kezükben, és úgy jelezték, mikor kezdődik a mise vagy mikor van dél, ez az iskolások dolga volt, húsvétkor piros tojást kaptak érte. Nagypénteken a szentmisén újra elénekeltük a passiót, délután három órakor meg a Jeremiás siralmait énekelte az énekkar, közben az ötödik-hatodik osztályosoknak is volt szerepük.

Jeremiás próféta siralmi!

*Hogy el nem fogyánk az Úr nagy irgalma adott,
Hív kegyes Ő osztályrészen és azért én várom Őt.
Jó az Úr akkor, ki benne bízik és Őt keresi,
Várja csendben és igáját ifjú kortól viseli.
Hallgat ülve egy magában, mert igát rá Ő adott,
Porba hull s jobbat remélve tűri a gyalázatot.*

Jeruzsálem, Jeruzsálem térj meg a te Uradhoz, Istenedhez!

*Ó emlékezzél meg Uram, hogy mi történik velünk,
A gyalázatot tekintsd meg, melyben most illettünk.
Mások bírják földeinket, házunkat idegenek,
Árvák lettünk atya nélkül és anyáink özvegyek.
A vizet pénzünkön ittuk, házunkat is pénzen vevők,
És hurcoltatván a nyugalmat nem lelénk mi szenvedők.*

Jeruzsálem, Jeruzsálem térj meg a te Uradhoz, Istenedhez!

*Egyiptom Asszíriának nyújt ám kenyérért kezét,
Őseink vétkeztek, és mi hordozzuk a terheket.
Rajtunk rabszolgák uraltak, nem volt ki megmentené.
A kenyér életveszély jött, mint fegyverünk nyéré.
Mint kemence, úgy kiégett testünk az éhség miatt.
Júda megvetett leányi s nőinek vigaszt ki ad?*

Jeruzsálem, Jeruzsálem térj meg a te Uradhoz, Istenedhez!

Az akkori plébános Hajós Antal volt, minden nagy ünnepen a szószékről prédikált a híveknek, mindenki áhítattal hallgatta. Különösen Krisztus szenvedéseit lelkileg is átéreztük. Nagyszombaton reggel a mise alatt megkondultak a harangok. Mindig este hat órakor volt a feltámadási körmenet, amelyen a falu apraja-nagyja ott volt. Minden ház szépen be volt meszelve, az utcák tisztára söpörve, az ablakokban gyertya égett. Persze, azért most is van, ahol megtartják a körmenetet, de én ezeket a régieket éltem át. Elöl mentek a kis leányok fehér ruhában, az iskolások, utánuk a nagyobb leányok, leventék, regruták a kalapjukon gyönyörű, hosszú szalagokkal, azután a fiatal asszonyok fehér blúzban szép selyemkendővel a fejükön és legvégül az öreg emberek, asszonyok. A körmenet mindig a szent sírnál kezdődött, ahol az ötödik osztályosok énekeltek, hiszen kántor volt a tanítónk. Az éneket még most is tudom:

*Istenem! Te megvizsgáltál és jól ismersz engemet,
Jól tudod, hová visz utam, látod keltem s feketemet.
Még nyelvemre sem jön a szó, már előtted tudva van,
És minden részről bezárva tart kezed minduntalan.
E tudásod meghaladja elmémet s csodálkozom,
Hová menjek, merre fussak színed elől nem tudom.
Hogyha felhatok az égbe, ott talállak tégedet.
Ha leszálnék a pokolba, látnám jelenlétedet.
És ha messze, tengeren túl szállnék hajnal szárnyakon,
Oda is jobbod visz engem s az tart fenn mindenkoron.
És ha mondom: a sötétség tőled elföd engemet,
Nem föd el, mert a sötét éj, fényes napvilág neked.
Áldalak, mert bámulandó mind, amit kezed mível,
Alkotó vagy, már anyámnak te rejtél méhében el.
Láttad testem mint szövődött, írva könyvedben vala,
Éltem minden napja, melynek messze volt még hajnala.
Oh, mi végtelen felőled eszméimnek serege!
Megszámlálnám, ám de több az, mint a tenger fővénye.
Hogyha az elmélkedésben már végképp elfáradok,
És elalszom, felébredvén még is csak veled vagyok.
Oh, bár messze távoznának mindazok, kik ellened
Göggösen szólnak, halmozván a vétkekre-vétkeket.
Nem tartok többé azokkal, kik téged káromolnak,
Egyedül neved dicsérje itt minden szív és ajak.
És azért Uram! Figyelj rám, ki jól ismersz engemet
s szent törvényed régi útján vezesd minden léptemet.
Dicsőség Neked oh Atya, Fiú s Szentlélek Isten!
Miképpen kezdetben vala, most és mindörökké Ámen.*

Nagy szombaton még nagyon sok dolguk volt az asszonyoknak, reggel mindjárt odatették a sonkát főni, a kalácsot bedagasztani utána a kemencében megsütni. Majd piros tojásfestés következett, amiben már a nagyobb gyerekek is segítettek. Húsvét vasárnap reggel egy szép kis kosárba belerakták a sonkát, kalácsot, piros tojást, egy tiszta fehér ruhával letakarták és elvitték a templomba, hogy a pap megszentelje őket. Húsvét hétfőn meg következett a locsolás, ami a mai napig megmaradt. A kisebb gyerekek kölnivel locsoltak és helyes kis verseket mondtak hozzá. A legények megkeresték a lányokat és kannával locsoltak, később szódásszifonnal, a lányok meg csak sikogattak. Istenem, de szép is fiatalnak lenni!

*Locsoló vers
Zöld erdőben jártam, kék ibolyát láttam,
El akart hervadni, szabad-e locsolni?*

A kisebbje piros tojást kapott, meg egy pár fillért, a nagyobbakat meg itallal is megkínálták, sajnos volt, ahol szeszes italt is kaptak. Mindenki boldog volt, mert hitték, hogy Jézus feltámadott halottaiból, akinek azért kellett szenvedni és meghalni, hogy minket a kárhóztól megmentsen.

Húsvét után ötven nap múlva jött

Pünkösöd, a Szentlélek eljövételének az ünnepe. Tudjuk, hogy a tanítványokra tüzes nyelvek alakjában szállt alá és ezáltal tudtak mindenféle nyelven beszélni. Az egész világon hirdették az Isten ígését, hiszen az Úr Jézus mondta, menjete és tanítsatok minden népet, hogy mindenki higgyen és örök élete legyen a mennyben! Emlékszem, hogy Pünkösdkor is zsúfolásig megtelt a templom hívőkkel. A pap nagyon szép szent beszédet mondott, végül a hívek hálatelt szívvel énekelték, Jöjj el Szentlélek Úr Isten, árazd reánk kegyelmedet, mennyből fényességedet, mennyből fényességedet! Akkor még hagyománya volt a pünkösödölésnek, én még köszöntöttem az iskolatársaimmal. Négyen összeálltunk és egy kislányt kerestünk magunknak, akit az elsősorban ketten vezettek, a fejét szép fehér fátyollal betakarták, hátul meg ketten követték őket, közben zöld ágakkal legyezték a kislányt. Beköszöntünk minden házhoz, Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus! A Pünkösödnök jeles napját Szentlélek Isten küldötte erősíteni a híveket és az apostolokat, hozta Isten, hozta Isten piros Pünkösöd napját, mi is megmutatjuk kis királyné asszonykáját! A szűz leányoknak arany koszorúcskát, a szűz legényeknek vőlegény bokrétát, öreg asszonyoknak csutora borocskát, öreg embereknek kőkorsó pálinkát! Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus! Kijött a háziasszony, mindünknek adott egy-pár fillért és megköszönte a szép éneket. Nem csak a lányok, hanem a fiúk is köszöntöttek Pünkösöd Hétfőn litánia után. Ők így köszöntöttek. Két fiú fogta a láncot, az egyiknek a lábára kötötték, a bokájára, a másik meg vezette, ők is először köszöntek és utána elkezdtek:

Rab vagyok rab, szabadulást várok,

Szabadulást nem adnak,

Egy-pár krajcárt adjanak,

Apám, anyám be van zárva ötven egész napra,

Aki aztat kiváltaná, a Jó Isten megáldaná,

Rab vagyok rab, szabadulást várok.

Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus!

Ők is kaptak egy-kis pénzt. Hát így volt régen, de szép volt. Még most is szívesen emlékszem vissza a gyermekkoromra, mintha tegnap történt volna, de azóta 78 év telt el.

Markotabödöge, 2000.júl.11.

Zúgó Józsefné

Hogyan is volt régen falun az a szép békebeli búcsú

Elbeszélés igaz történetekről

Rágondolni is gyönyörű szép, csodálatos és felejthetetlen.

Hogyne, hiszen akkor voltunk fiatalok, gondtalanok, vidámak és szerelmesek. A búcsú tulajdonképpen a templom ünnepe volt. Régen, mikor a templomokat fölszentelték egy-egy szentnek vagy nagyasszonyunknak a nevét kapták. Így tavasztól ősziig minden vasárnap volt valahol búcsú. Az ünnep mindig szentmisével kezdődött, a templom zsúfolásig megtelt hívőkkel, a pap szép prédikációt mondott.

A mi falunkban mindig Mindenszentek után való vasárnap ünnepeljük a búcsú napját, mert a mi templomunk arra van fölszentelve, ennek 2002-ben lesz 250 éve. Ez nagyon jókor volt, mert már a mezei munkákkal végeztek. A felesleges gabonát elvitték a vásárba, ott eladták és mindjárt felöltöztették az egész családot. Megvették a téli ruhát, csizmát, mert akkor falun abban jártak, hiszen még az utcákon nem volt járda és télen sok hó esett, tavasszal meg nagy sár volt. A nagylányoknak is megvették a szép ruhának valót, hogy idejében kész legyen, mert búcsúkor illett új ruhába menni. Ehhez tudni kell, hogy akkor nem volt annyi készruha, mint most. A legényeknek is új ruha kellett, mégpedig priccnes nadrág, szép fényes ünneplő csizma meg szép fehér ing illett hozzá. Jó előre megvették a malacot, hogy búcsúra jól meghízson. Esetleg az asszonyok kacsát vagy libát tömtek, sok csirkét neveltek, tyúk is volt minden háznál elég. A házigazda elvitte az új búzát a malomba, meghozta a szép lisztet, kenyérnek és kalácsnak valót. Nagyon kellett készülni, mert nagy volt a család és vendégeket is hívtak erre az alkalomra.

Abban az időben mindent maguk termeltek meg az emberek, ami kellett a háztartáshoz. Az asszonyok maguk sütötték a kenyeret, kalácsot. Minden háznál volt a konyhában kemence, még a húst is abban sütötték, mert akkor volt finom a pecsenye.

Amikor végeztek a kukoricaszedéssel, fosztással, a répát is kiszedték, az asszonyok megkezdték a nagytakarítást. Először kimeszelték a szobát, utána a konyhát, gádort, legvégül az utcát. Akkor nem volt szokás színezni, mindent hófehérre meszeltek. Régen a parasztnak, meg a gazdagoknak volt téglaházuk, padlós szobájuk, a szegényeknek csak földes szobájuk, konyhájuk. Akkor még nagyon sok nádtetős ház volt, sőt még zsuppfedeles is. A búcsú közeledtét jelezte az is, hogy a céhslegények minden este járták a verbungot, amire az idősebb legények tanították őket.

Az ünnep előtti héten kezdődött a sütés-főzés. Először megsütötték az asszonyok a kenyeret. A disznót csütörtökön vágták le, besózták, pénteken sütötték meg a kemencében. Minden háznál sütöttek mákos-diós kalácsot, kuglófot meg linzertésztát, amit a gyerekek csak rácsos kapunak hívtak. A férfiaknak az volt a dolguk, hogy a diót meg a mákot megtörjék a mozsárban. A szomszédasszonyok együtt sütöttek, legtöbbször éjjel, amikor aludtak a gyerekek. Szombaton korán reggel megpuccolták a baromfiakat, a kacsát vagy a libát meg is sütötték, a tyúkok levesnek kellett, a csirkék meg a tejfölöshöz, rizshez. Vasárnap reggel megérkeztek a vendégek, reggelire finom malacpecsenye vagy sült kacska volt, utána kuglóf tejeskávával. Ebédre minden háznál tyúkhúsleves főztek, meg tejfölsöt /paprikás csirkét/, köretnek rizs járt hozzá. Itt jegyzem meg, azelőtt csak nagy ünnepeken volt rizs, inkább krumplit vagy savanyú káposztát főztek. Ebéd után jöttek a szegények, cigányok kéregetni, kaptak is ételmaradékot és kujcsos kalácsot, amit az ő számukra sütöttek az asszonyok. A

muzsikus cigányok is járták a házakat, ők az ebéd mellé kaptak egy pohár bort és egy-két pengőt, ha elhúzták a gazda nótáját, amivel hamarosan búcsúi hangulatot varázsoltak a házba. Búcsú vasárnap reggelre megjöttek a minden árusok, siflisek, a céllövöldék, ringlispisek, a hajóhinta. Vattacukrot is kínáltak és egy kis versikét énekeltek hozzá:

*Minden kislány egészséges lesz,
Aki tőlem máma vattacukrot vesz,
Ezer korona az ára,
Föltekerem én a cukrot a fára,
Minden kislány egészséges lesz,
Aki tőlem máma vattacukrot vesz.*

A gyerekek ebéd után siettek a búcsúba, mert kettő órakor kezdődött a litánia és oda kötelező volt elmenni. Az igazi búcsú úgy is ezután vette kezdetét. Az ünnep fénypontja mindig a verbung volt, amit a céhslegények táncoltak, akik akkor múltak először igazán. Mindegyik kocsmának megvoltak a céhslegényei, akik előre megvették maguknak a hordó bort, amelyet külön szobában helyeztek el. Szombat este azután elmentek céhsleányt hívni, már előre megbeszélték kit, melyiküknek ki lesz a párja. Persze a leányok boldogan várták őket, főleg mikor az ablak alatt énekeltek:

*Kiki a babáját igazán szereti,
Akármilyen jeges eső esik,
Mégis fölkeresi.*

Búcsú vasárnap ebéd után a céhslegények kisebb gyerekekkel egy üveg bort küldtek a leányos házhoz. Akik kiöntötték belőle a bort és az üvegre vékony rózsaszín szalagot kötöttek, amit aztán a céhslegények a kalapjukra kötöttek és mellé rozsmaringot tűztek.

Litánia utánra a cigányzenekar is megérkezett, ők húzták a talp alá valót, nem is akárhogyan. A legények körbe álltak és csak arra vártak, hogy kijöjjenek a templomból és kezdődött a tánc, amely gyönyörű volt, fenséges és vérpezsdítő. A lányoknak bizony megdobbant a szívük, ők álltak legelől, mert mikor vége lett a verungnak, mindegyik elkérte a párját és egy csárdást eltáncoltak a közönség gyűrűjében.

*Ez a kislány, barna kislány,
Sej-haj lefeküdt az este,
A bánata, a bánata sej-haj fölkelte,
Bánatában ráborul az asztalra,
Katona babáját, szíve boldogságát siratja.*

Mikor a táncnak vége lett, zeneszó mellett elvonultak a legények a párjukkal, abba a kocsmába, ahol előre berendezkedtek. Most már mindenkinek szólt a zene, kezdődhetett a mulatság. Mindenek előtt fölavatták a céhslegényeket, akiknek idősebb legény lett a keresztapja. Teletöltötték a poharakat borral, de mielőtt ittak volna, ezt a szöveget mondták:

*Iszunk, iszunk, mindig iszunk mégis megszomjazunk,
Ácsi, bácsi most iszik a János bácsi,
Le, le, lele, le, le, lele válják egészségére.*

Majd így folytatták:
*Éljen köztünk az igaz,
Az igazi, az igaz, az igaz barátság,
Igyál jó barátom, tőled nem sajnálom.*

Ezt addig folytatták, amíg mindenkit meg nem kereszteltek. Este hétig egyfolytában muzsikáltak, ropták a táncot, a csárdást, hiszen a magyar embernek ez volt a legkedvesebb, de azért volt keringő és belépő is.

Én bevallom, mindig megcsodáltam az idősebb emberek táncát, az volt ám az igazi és milyen gyönyörűen tudtak dalolni a cigányzenére:

*Nékem olyan asszony kell,
Ha beteg is kelljen fel,
Főzze meg a vacsorát,
Úgy várja, várja, karját kitárja,
Úgy várja haza az urát!*

A leányok elvitték a párjukat vacsorára, meg egy-egy zenészt is, a legények pedig vittek magukkal egy üveg bort, mert úgy illett. A vacsora bőséges volt, sült hús, esetleg friss kolbász vagy kacsapecsénye. Utána finom süteményt kínáltak. Elárulom, akkor a torta meg a rántott hús még nem volt divat. A vacsora után újra kezdődött a mulatság. Ha a legényeknek tetszett a lány, odahívta a siflis sátorhoz, megvette neki a legszebb, legnagyobb mézeskalács szívet. Ugye ez már egy kicsit szerelem? Volt, aki egy egész életen át megőrizte, de az emlékét biztosan, ha nem is lettek soha egymáséi, mindig boldogan emlékeztek vissza fiatalságukra. A búcsú első napján hajnalig tartott a mulatság, így nem sokat pihentek, hiszen a céhsleányoknál meg kellett teríteni az asztalt, mindenféle finomsággal megrakták, a legények a zenészekkel együtt vonultak az utcánkon végig, minden házba bementek enni. Mikor befejezték a reggelit, délutánig nyugovóra tértek.

Most a gyerekeknek jutott a főszerep, ringlispiztek, hajóhintáztak, lövöldöztek. A leányok vettek siflibabát meg szép alvóbabát, a fiúk lovas huszárt, homokozó játékokat. Abban az időben még olcsó volt minden. Egész nap sokan voltak a búcsúban, mert mint mondtam, meghívták a vidékre elszármazott rokonokat.

A kocsmában délután kezdődött a mulatság, addigra a zenészek is kipihenték magukat. Hétfőn este is elmentek a céhslegények vacsorázni párjukkal, az volt a szokás, hogy húslévest, sült húst rizzsel tálaltak. Persze a sütemény meg a bor se maradhatott el, de most már éjfélkor záróra volt. Kedden azután frissen ébredtek a legények, ismét elmentek a céhsleányokhoz, tyúkokat szedni, amit a kocsmárosné asszonyok segítségével megpuolt és pörköltet főzött belőle, amit a legények közösen fogyasztottak el. Estére mindig akadt egy harmonikás, aki hajlandó volt muzsikálni, a leányok is előjöttek egy kis táncra, de már csak tíz óráig lehetett mulatni, mert szigorúan vették a zárórát.

Községünkben mindig három napig tartott a búcsú, sőt a következő vasárnap volt a kis búcsú. Könnyen múltak az emberek, mert már minden munkát elvégeztek a határban.

Bevallom a kedves olvasónak, hogy az elbeszélés igaz történeten alapul, személy szerint rólam és a velem egykorúakról szól, azokról a szép szál legényekről, akik a harctéren hősi halált haltak. Sajnos ennek a szép szokásnak, hagyománynak a háború véget vetett. A legények sorjában megkapták a behívót és elmentek idegen országba, idegen érdekekért harcolni.

*Sej édesanyám, kedves édesanyám,
De szomorú vasárnap délután,
Házunk előtt szépen muzsikálnak,
Engemet pedig visznek katonának.*

Az egész falu gyászolt, többé nem szólt a zene búcsúkor még sokáig. Megváltozott a világ körülöttünk és már semmi sem volt a régi. De az én emlékezetemben úgy megmaradt, mintha tegnap történt volna.

Magyar hőseink emlékére

*Amikor megkaptátok a behívót,
Ti azonnal mentetek,
Itt hagyatok mindent,
Ami kedves volt nektek,
A szülőket, testvéreket,
A bimbózó szerelmeket.*

*Elmentetek messzi orosz honba,
Ahol már javában folyt az ádáz csata,
Ágyúk bömböltek, géppuskák ropogtak,
S hozzá Sztálin gyertyák világítottak,
De Ti csak mentetek, az orosz pusztaságon,
Ruhátok vékony volt, a bakancsotok beázott,
S a szél oly hideg volt, a velőkig hatolt.*

*Hogy hogyan haltatok meg?
Golyó által, vagy megfagytatok?
Ki tudja, örökre titok marad,
Ott porladnak csontjaitok,
Egy jeltelen sírdomb alatt.*

Drága emléketek szívünkben örökké él!

Én még egy kedves emléket őrzök a szívemben, ugyanis búcsú napján volt az esküvőm 1943 november 4.-én.

A háború alatt a kocsmákban csend volt, mert nem lehetett muzsikálni. A lakodalmunkban három muzsikus hegedült, de akkor annak is örültünk.

Sajnos nem sokáig lehettünk boldogok, mert tavasszal újra jöttek a behívók, így a férjemnek is be kellett vonulni a hadseregbe. Részt vett a Don menti csatában és fogságba esett a többi bajtársával együtt. A háború végéig fogolytáborban voltak. Mikor mindenek vége lett hazajött épen, egészségesen. Észre sem vettük, hogy megöregedtünk. Hat gyermeknek és kilenc unokának örülhetünk, akik tisztelnek és becsülnek bennünket. Minden nevezetes ünnepen megtelik a ház étellel és vidámsággal.

A Jó Istentől már csak az a kérésünk, hogy még pár évet élhessünk, erőben és egészségben gyermekeink és unkáink örömére.

Ez volt a múlt és most a jelen.

Pünkösdvasárnap Enesén volt búcsú, ahová mi is hivatalosak voltunk, mert az egyik lányunk ott lakik. Délelőtt volt az ünnepélyes szentmise, ahol az első áldozókat ünnepelték. A búcsú az inkább volt nagyvásár, ahol mindenféle ruhaneműt árultak, férfi és női ruhákat, gyerek holmikát, sportcikkeket. De azért megjöttek a ringlispisek is, a hajóhintát fölváltotta az óriáskerék, céllövölde három is volt. Itt is láttam vattacukrot, mézeskalácsszívet, siflisbabát, huszárt, hajasbabát, mindenféle gyerekjátékot és cukorkát minden mennyiségben. Azonban

minden igen drága volt, ami meg is látszott, mert nem igen tolongtak a vásárlók. A mindenárusok között inkább a gyerekes családok sétáltak. A felnőttek, de inkább a férfiak a focistáknak szurkoltak, mert foci el nem maradhat. Este a fiatalok diszkóban fülsüketítő zenére táncoltak. Az idősebbje meg a kocsmában mulatott. Én úgy érzem, hogy azoknak a régi romantikus búcsúknak nyoma sem volt. Most már a torta a divat és a rizs mellé a rántott hús való.

Markotabödöge, 1998 július 7.

A történetet írta:

Zúgó Józsefné, Markotabödögén, 1922 január 5.-én születtem, azóta itt élek a családommal. Hat elemi végeztem, az irodalmat mindig szerettem, különösen a verseket. Pályázataimmal nyertem egy második és egy harmadik díjat.